

Honningguidens hevn

✎ Zulu folktale

🔗 Wiehan de Jager

📧 Espen Stranger-Johannessen

😊 norska (bokmål)

|| nivå 4

Sagor för barn på svenska

berattelser.se

Honningguidens hevn

Skreven av: Zulu folktale

Illustrerad av: Wiehan de Jager

Översatt av: Espen Stranger-Johannessen

Denna saga kommer från African Storybook (africanstorybook.org) och vidarebefordras av Sagor för barn på svenska (<https://berattelser.se/>), som erbjuder sagor på många språk som talas i Sverige.

Detta verk är licensierat under en Creative Commons

[Erkännande 3.0 Internasjonal Licens](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.sv).

<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.sv>

Dette er historien om Ngede, honningguiden, og en grådig ung mann ved navn Gingile. En dag mens Gingile var ute på jakt, kalte Ngede på ham. Gingile fikk vann i munnen ved tanken på honning. Han stoppet og lyttet oppmerksomt, og lette til han så fuglen i grenene over hodet sitt. «Tsjitikk, tsjitikk, tsjitikk», kvitret den lille fuglen idet den fløy til det neste treet, og det neste. «Tsjitikk, tsjitikk, tsjitikk», kallet han, og stoppet innimellom for å forsikre seg om at Gingile fulgte etter.

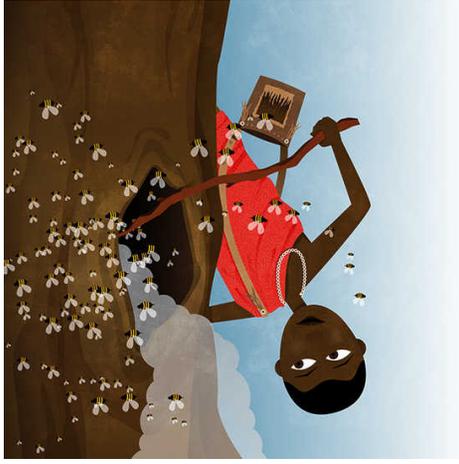
Etter en halvtime nådde de et stort vilt fikentre.
Ngede hoppet rundt som en gal blant grenene. Han
slo seg ned på en gren og strakk hodet mot Gingile
som om han sa: «Her er det! Kom nå! Hvorfor
bruker du så lang tid?» Gingile kunne ikke se noen
bier fra under treet, men han stolte på Ngede.

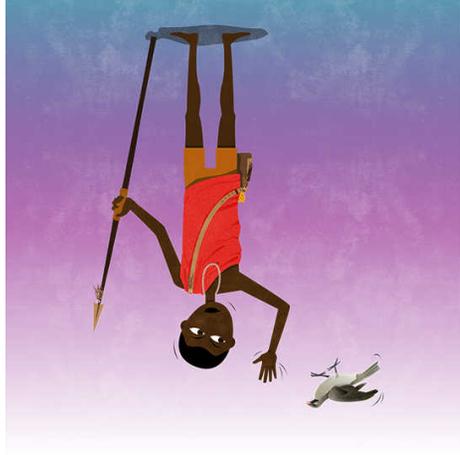
Så Gingile la spydet sitt ned under treet og samlet noen tørre kvister og tente et lite bål. Da ilden brant godt, stakk han en lang, tørr kjepp inn i hjertet av bålet. Denne veden var kjent for å lage mye røyk mens den brant. Han begynte å klatre mens han holdt den kjølige enden av kjeppen mellom tennene.

Snart kunne han høre summingen til de travle
biene. De kom inn og ut av et hulrom i trestammen
– bolet deres. Da Gingile nådde bolet, dyttet han
den rykende enden inn i hulrommet. Biene for ut,
sinte og klare til angrep. De fløy bort siden de ikke
likte røyken – men ikke før de hadde gitt Gingile
noen smertefulle stikki!

5

Og på den måten, når barna til Gingile hører
fortellingen om Ngede, respekterer de den lille
fuglen. Hver gang de sanke honning sørger de for
å gi den største delen av voksaka til
honningguiden!

12

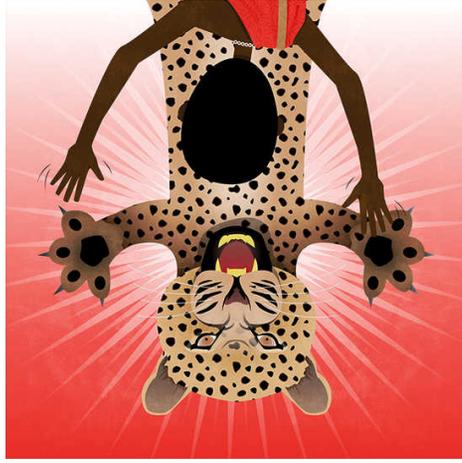
Da biene var ute, stakk Gingile hånden sin inn i bolet. Han tok ut håndfuller med tunge vokskaker som dryppet av deilig honning og var fulle av feite, hvite larver. Han la vokskakene forsiktig i veska han bar på skulderen og begynte å klatre ned fra treet.

Før Leopard kunne svinge labben etter Gingile, skyndte han seg ned fra treet. I hastverket bommet han på en gren og landet med et høyt brak på bakken og forstuet ankelen. Han hinket videre så fort han kunne. Heldigvis for ham var Leopard fortsatt for søvnig til å jage ham. Ngede, honningguiden, hadde fått sin hevn. Og Gingile hadde fått seg en lærepenge.

Ngede så ivrig på alt Gingilie gjorde. Han ventet på at han skulle legge igjen en tjukk voksakke som en takkegave til honningguiden. Ngede svinset fra gren til gren, nærmere og nærmere bakken. Til slutt nådde Gingilie foten av treet. Ngede satt på en stein nær gutten og ventet på belønningen sin.

Gingilie klatret, men lurte på hvorfor han ikke hørte den sedvanlige summingen. «Kanskje bolet er dyppt inne i treet», tenkte han for seg selv. Han dro seg opp etter en annen gren. Men i stedet for bolet, stirret han inn i øynene til en leopard! Leopard var veldig sint fordi søvnen hennes ble så brått avbrutt. Hun knep igjen øynene og åpnet munnen for å vise de veldig lange og skarpe tennene sine.

Men Gingile slukket bålet, plukket opp spydet, begynte å gå hjem og overså fuglen. Ngede ropte sint: «SEI-er, SEI-er!» Gingile stoppet og stirret på den lille fuglen og lo høyt. «Du vil ha litt honning, du, lille venn? Ha! Men jeg gjorde alt arbeidet og fikk alle stikkene. Hvorfor skulle jeg dele noe av denne deilige honningen med deg?» Ngede var rasende! Dette var da ingen måte å behandle ham på! Men han skulle få sin hevn.

En dag flere uker senere hørte Gingile igjen kallet fra Ngede. Han husket den deilige honningen og fulgte ivrig etter fuglen nok en gang. Etter at den hadde ledet Gingile langs skogkanten, stoppet den for å hvile i et stort akasietre. «Å», tenkte Gingile. «Bolet må være i dette treet.» Han tente raskt det lille bålet sitt og begynte å klatre med den rykende grenen mellom tennene. Ngede satt og ventet.